

Baixen per la banda de l'Estany Serull sense gaire complicacions i per tant bastant de pressa, així i tot no aconsellarien fer per allà l'ascensió i creuen que seria més difícil que la canal per on han pujat.

A les tres son ja de retorn amb els companys. "Gràcies a Déu, varen dir tots. No sabeu com ens heu fet patir. I mirant-nos amb aire comprensiu i afegint-hi un to llastimós: No s'hi pot pujar, oi?" Quan ells els mostren la targeta i els diuen que ja veuran les fotografies del cim, se'n convencen i no es cansen d'admirar-los, assetjant-los a preguntes.

Un temps després, havent llegit la ressenya de la primera ascensió que feu el Sr. Fontan de Negrin traduïda per Juli Soler que també es publicà al butlletí del Centre Excursionista de Catalunya, Mossèn Jaume Oliveras es reafirma en la seva valoració sobre quina és la millor via d'ascensió. A més defineix ben clarament la seva concepció de l'escalada. Aquells trets d'escalador agosarat i intuïtiu, allunyat d'elements artificiosos i desconixedor de qualsevol tècnica, només mans i peus ben entrenats, decisió i valentia.

"Sembla que el Sr. Fontan pujà per on nosaltres baixàrem i es confirma ma opinió de que l'escalada és més fàcil per la canal Nord. Amb tot no sé comprendre les grans dificultats que allí se suposen i aquella necessitat d'usar contínuament la corda, quan nosaltres bai-

xàrem, en tres quarts, fins al fons de la vall, portant-la sempre enrotllada.

Això em fa creure que alguns s'emporten la glòria d'haver fet una ascensió, quan aquesta glòria correspon únicament als guies que els hi pugen".

Val molt la pena que en ocasió d'escaure's algun aniversari repassem aquestes antigues cròniques, ja que de ben segur hi descobrirem detalls prou enriquidors de com es vivia i gaudia l'excursionisme d'aleshores, a part de la qualitat pròpia d'aquests textos.

Josep Castells i Gironès

El Parc de les Olors

El Parc de les Olors havia de ser el meu pla de jubilació. Una manera d'entretenir-me, tot fent visites guiades i tallers de plantes aromàtiques quan ja no fes classes a la universitat.

Però calia començar amb previsió i per això me'l vaig regalar quan vaig tocar els cinquanta. Des d'aleshores, quasi 4 anys, he tingut el goig de tenir moltes visites, unes de les més agradables han estat les de l'Agrupació Excursionista de Granollers. Hi ha una sintonia especial entre les persones que els agrada caminar per la muntanya i el projecte del Parc de les Olors. Deu ser perquè compartim sentiments i sensibilitats: estimem el nostre país, el seu paisatge tan divers i a voltes espectacular, la seva cultura popular, entre la que destaca la relacionada amb l'**etnobotànica**, la gent del camp i la seva saviesa, que sovint és desaprovechada, i les ganes d'aprendre de la sempre complexa i sorprenent natura.

Actualment, la idea del Parc de les Olors s'ha convertit en una xarxa. Ja hi ha 8 Parcs de les Olors a Catalunya i ben aviat se n'obriran de nous.

Un tast de la visita guiada al Parc de les Olors de Vall de Ros:

La visita la comencem tot donant la benvinguda a les grades, que ens permeten seure i concentrar la mirada

a les parets acinglerades dels Cingles de Bertí, que s'aixequen al davant mateix.

Comencem per la geografia: ens trobem a la Vall de Ros, al poble de Riells del Fai.

Sabeu perquè es diu així aquest poblet del Vallès Oriental? Els riells són els rierols, un llagrimaig d'aigua que baixa pels cingles quan plou intensament i que deixa el seu rastre amb un ombreig negrós a les seves parets. El fai fa referència a la falla que ressegueix la riera que discorre als peus dels cingles. I diuen que els llocs on la crosta de la Terra està esquerpada són llocs tel·lúrics. Deu ser per això que a la Vall de Ros hi vivim tan bé els éssers vius que tenim la sort de romandre-hi.

La Vall de Ros, juntament amb la Vall de Sant Miquel de Fai i la de Sant Feliu de Codines, formen els tres braços de la capçalera del riu Tenes. Aquest, anomenat així pel nom de les lloses de pedra plana que es troben al llit del riu i per on discorre l'aigua formant un joc alternatiu de gorgs i cascades, és l'eix vertebrador de la Vall del Tenes.

La passejada pel Parc la iniciem al sector de les plantes aromàtiques, on fem servir sobretot el nas. Ens aturem a ensumar la farigola, però us sorprendrem amb una branqueta d'una farigola ben diferent a la